

НАРОДЕН БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
суббота.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуманъ
улица „В. Левски“ или пачатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

СКРЪБНА ВЕСТЬ.

Съ съкрушено сърдце известяваме на роднини, приятели и познати, че многообичния ни баща, дѣдо и прадѣдо

Свещеникъ Дамянъ Вълчевъ
82 годишенъ

отъ село Кжзларъ, Поповска околия,

следъ кратко боледуване почина на 17 мартъ, 2 часа сутринта, като ни остави вѣчно да скърбимъ.

Миръ на праха му! Богъ да го прости.

Погребението му се извърши на 19 мартъ, 11 часа сутринта.

с. Кжзларъ, Поповско.

Отъ опечаленитѣ.

Свещенството изнемогва.

Ето едно съсловие съ велико предназначение въ живота съ голѣми морални и материални задължения и отговорности, безъ да бжде, обаче, обезпечено материално задолжително.

По въпроса за материалната издръжка на българския свещеникъ се е изхарчило доста мастило. И още да се пише едва ли ще се получатъ подобри резултати отъ тия, що сж на лице. Преди две години свещенството отъ всички краища на България въ лицето на своитѣ представители протегна ржка за помощ и материална подкрепа къмъ управляващитѣ страната ни фактори, но неговиятъ гласъ, за голѣмо съжаление, си остана „гласъ въ пустиня“. За издръжката си българскиятъ свещеникъ е оставенъ да се грижи самъ. Съвсемъ малко възнаграждение му е предвидено отъ държавата и то по специална за него шатна таблица. Другъ източникъ, отъ който свещеника очаква насжшния, сж трѣбитѣ. Обаче, този последниятъ и той не е съвършено гарантиранъ. Освенъ това събирането на такситѣ отъ трѣбитѣ е съпроводено често пжти съ голѣми неприятности. Често християнитѣ негодуватъ отъ свещеницитѣ, че вземали прекомерни такси за извършване на трѣби. Какви ли не хули и ругатни се не сипятъ по адресъ на свещеника. Какви ли не епитети му се не прикачатъ. Него обвиняватъ въ алчност и трѣбничарство. Даже работата дохожда до тамъ, че често се съобщава това и въ пресата, разбира се, съ голѣми преувеличения. И по такъвъ начинъ, както се казва, свещеника е поставенъ между чукъ и наковалня. Държавата му казва, че народа достатъчно му възнаграждава труда, а народа, — че държавата му дава заплатата. Такова безизходно е днесъ положението на свещеника.

Ето вече години наредъ свещенството надава викъ да бжде подкрепено материално, но има ли кой да го чуе? Пъкъ и съ какво е полезно то, какво допринася за обществото, щомъ не взема живо участие въ партизанския животъ на страната, като не може да спечели поне петъ гласа за правителството, та да се възнагради? На другитѣ държавни

служители при недоволство често се повишаватъ заплатитѣ, но тѣ сж заслужили съ това, че гарантиратъ доколкото могатъ сигурността на депутатскитѣ кресла. Свещенството, лишено отъ правото да се мѣси въ управлението, да бжде избирано, въ това отношение е безопасно. Въ другитѣ страни наредъ съ всички държавни служители е и свещенството. То се ползува съ всички привилегии на чиновничеството. Нему се позволява пжтуването по желѣзницитѣ, ако не безплатно, то поне съ намаление. Неговитѣ политически права не сж тъй узорпирани, както на българския духовникъ. Въ Ромжния, Югославия, Австрия и др. владици и свещеници биватъ депутати въ парламента и министри. Въ Ромжния Митрополитъ Миронъ е членъ на регенския съветъ. А у насъ? У насъ свещенството се третира като еснафско съсловие и на неговитѣ справедливи искания никой не се отзовава. При всѣки опитъ за материалното подобрене на свещенството се получаватъ все едни и сжи резултати, а именно, че св. Синодъ предвиждалъ увеличение на свещеническитѣ заплати, но министърътъ на финанситѣ отказвалъ да даде каквото и да било увеличение.

За укоръ на нашитѣ общественици, минали и настоящи ще кажа, че тѣ пренебрегнаха и оставиха да тѣне въ страшна мизерия единъ отъ важнитѣ лостове на обществената машина — свещенството. Да оставимъ заслугитѣ, които то има въ миналото къмъ народа ни, който презъ време на вѣковното двойно робство се бѣше почти претопилъ и едва ли днесъ щеше да съществува като самостоятелна национална единица, ако не бѣше родното ни духовенство, което будѣше заспалото вече национално съзнание у българина. Откъде грѣйна първиятъ лжчъ на националното пробуждане и възраждането? Не бѣха ли монашитѣ въ тъмното и не известно минало единичкитѣ просвѣтни и книжовни огнища, кждето работѣха плеада труженици все подъ расото, които извадиха народа отъ забвение и погибель? Благодарение на тѣзи народни дейци българскиятъ народъ се възроди и поиска да си има своя

народна църква, а после и своя политическа самостоятелност.

Но и следъ освобождението до сега българското духовенство измѣнило ли е на предназначението си, — да служи самоотвержено на нацията си? Не. То е пълненъ съучастникъ на всички страдания и изпитания, на каквито е бивалъ подложенъ нашиятъ народъ. Петдесетъ години вече въ свободна България то насажда всрѣдъ народа вишитѣ човѣшки добродетели на братство и любовъ, които сплотяватъ въ едно цѣло многострадалниятъ български народъ. Тежка е задачата на духовнитѣ водачи Тѣмъ е повѣрено да вършатъ най-деликатната работа. Да създаватъ твърди и самотвержени характери. Да култивиратъ въ душата на народа онова, което е най-ценно, безъ което е немислима никаква цивилизация, моралъ и нравственост. А всички знаемъ, че нравствеността е формула на необходимости за съществуване на единъ народъ въ даденъ моментъ. Поради това тя еволюира заедно съ тия необходимости. Държава, която въ основата си е лишена отъ здравъ моралъ и строга нравственост, не може да различа на честито благоденствие, защото нравствеността у единъ народъ е лѣствица на ценноститѣ му. А кой крепи този мощенъ двигателъ всрѣдъ народнитѣ маси? Не е ли свещенството, което води последнитѣ къмъ оня възвишенъ идеалъ, който единственъ удовлетворява стремежитѣ на човѣшкия духъ? Щомъ като свещенството е толкова необходимо факторъ за живота, то защо тогава държавната властъ го игнорира отъ реда на другитѣ държавни служители? Защо тя постъпва тъй машински къмъ тѣзи народни зидаи, които съ упоритъ трудъ и постоянство чертаятъ правилниятъ друмъ, по който трѣбва да се възвисява народниятъ духъ и народната воля? Ако пъкъ властта смѣта, че свещенството е бездѣленъ членъ на обществения организъмъ, то нека му се заяви това о време, а не да се храни съ голи обещания, та да потърси другъ нѣкакъвъ изходъ отъ затрудненото материално положение. А щомъ то внася нѣщо ценно въ общонародната съкровищница, то нека се даде тогава принадлежащата му се частъ, нека се възнагради неговиятъ трудъ та да може така, обезпечено материално, да се предаде съ по-голѣма ревностъ и ентузиазъмъ на църковна, обществена и културно-просвѣтна дейностъ.

Дияконъ Хр. Ив.

Четатѣ вестникъ
„НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ“

Неправилно питане.

(Една отъ първитѣ работи на Григорий Петровъ)

— Защо не пиете? питатъ обикновено трезвеника. Днесъ всички пиятъ.

Това обикновено питане е съвсемъ неправилно. Трѣбва да се чудимъ не защо човѣкъ не пие, а защо хората пиятъ. Казватъ, че пиятъ за здраве. Обаче, отъ трезвостъ никога никой не е боледувалъ. Никому и мисълъ презъ глава не е минавала, че трѣбва да се уреди болница за трезвеници. А за болници за алкохолици т. е. за тия, които се троятъ съ спиртъ, въ всички страни отъ денъ на денъ все повече и повече се говори. Освенъ това сума болести, като разстройство на нервитѣ, разширение на черния дробъ, затлъстяване на сърдцето, и много още по-страшни, сж неизбѣженъ спжтникъ на пиянството.

Казватъ, че пиятъ, за да се развеселятъ. Пакъ не е вѣрно. Никой никжде не се е оплаквалъ отъ трезвостта, не е проклиналъ въздържанието си. Нито една сълза не е пролѣна въ свѣта зарадъ трезвостта на бащата, мжжа, или сина. А тъкмо противното е зарадъ пиенето. Ако се съберѣха всички сълзи, причинени отъ пиенето, потопили биха кръчмитѣ. Какво е това „веселие“, което носи толкозъ плачъ, скръбъ и клетви?

Като помислишъ сериозно надъ всичко това, просто не разбирашъ, защо хората пиятъ, защо спечеленото съ трудъ се пилѣе за отрова, защо тъй

настоятелно черпятъ и другитѣ съ отрова. Единичкото обяснение е лошата привычка, срамната слабостъ, позорното глезене на възрастнитѣ.

„Тѣй правятъ всички“. Нколко още нѣща правятъ „всички“? Ако идемъ при дивачи-човѣкояди, тамъ всички се лкоматъ за човѣшко месо. „Всички правятъ това“. И ние лтрѣбва да го правимъ? Ако идемъ при езичници — идолопоклонци — тамъ всички се кланятъ на идоли. Ще се модимъ ли и ние заедно съ тѣхъ? Дотидемъ въ лудницата — тамъ всички се кривятъ, плезятъ говорятъ безсмислици. Нима ние ще трѣбва да правимъ същото? Не, не и сто пжти не. Тогава защо да приемаме отъ рова само, защото „всички“ така правятъ?

Било е време, когато навсякъде сж се подѣржали много дивотии, но постепенно, година следъ година, крачка по крачка, най-добритѣ хора сж намирили добрия пжтъ и другитѣ сж увеличали следъ себе си. Трѣбва да се гледа не на лошото, нечистото и грубото, което правятъ всички, а на добротъ, свѣтлото, къмъ което се строятъ отдѣлни, малко на брой но най-добри хора. Спасителътъ казвалъ:

„Широки сж вратата и пжтътъ, които водятъ къмъ гибель, и мнозина вървятъ тамъ. Тѣсни сж вратата и тѣсень е пжтътъ, който водкъмъ животъ, и малцина намиратъ“.

(Мат. 7. 13—14).

По поводъ на една брошура и едни избори.

За свещеницитѣ отъ нашата епархия и частно за тѣзи отъ нашия градъ и околия се е създало въ обществото извъцѣла България мнение, че сж се раздѣлили на лагери и че воюватъ по-между си. Напоследѣкъ е издадена въ София а изпратена по пощата отъ Пловдивъ, една брошура, съ която се прави несполучливъ опитъ да се охули името на Архимандритъ Андрея Петковъ който ще бжде скоро ржкоположенъ за викарий на Варненската епархия. Тази брошура говори за своитѣ автори, че сж страховливи много недостойни хора, за да не кажемъ по тежка дума. Който обвинява анонимно, той е подълъ нападателъ изъ засада въ тъмна нощъ. Такъвъ заслужава презрението на всѣки честенъ човѣкъ. Въ тази брошура, която сама сѣе отъ невидимо мѣсто раздори, разцепление и непокорство, се казва, че г. Ст. Петковъ, сега Арх-тъ, раздѣлилъ Варненската епархия на два враждуващи лагери. Понеже насъ смѣтатъ за едни отъ хората на Петковъ, твърдимъ, че последниятъ нито прѣста си е помѣстилъ, за да ангажира нѣкого тукъ въ тази борба на своя страна. Просѣтени външни хора, получили и чели тази

брошура, ни казаха, че въ реки усилията и грѣхътъ нападатъ единъ човѣкъ изъ засада, противникитѣ на г. Петкова не сж получили особень резултатъ. Изнасяното несериозно и далечъ не даде търсения резултатъ — дискредитира едно лице като Архим. Андрея.

Тази брошура, обаче, говори за едно раздробление и еднъ все по голѣмо разложение въ църковнитѣ наши срѣди. Глѣмитѣ ни хора не могатъ да се гледатъ единъ другъ. Тази брошура казва една истина още, — че въ Варненската епархия свещеницитѣ сж се раздѣлили. Това донейде е вѣрно. защото е истина, и защо насъ смѣтатъ за единъ отъ глѣвитѣ виновници за тия борбни пишемъ тия редове, за да кажемъ, че трѣбва да се спратъ тия борби, които излагагъ до рото име на свещенството. Иборитѣ за епархийски избиратели бѣха главната причина за да се раздѣлятъ свещеницитѣ. Но ето, тия избори, щастие, минаха. Цѣли четири години такова изкушение нма да се яви. Не е ли тогава време да престанатъ тия борби, раздѣления и умрази? Въ Шуменската околия въ тия избори ние сме битата страна

Не се зловимъ отъ това, а за общото добро на църквата казваме: *Да забравимъ и да работимъ спокойно и положително!* Тръбване да дадемъ примѣръ на отстъпчивостъ и примирение. И ние даваме този примѣръ. Чака ни много работа. Ще хабимъ ли сили въ празни борби? И освенъ това, съ своя сговоръ ние ще ударимъ братска плѣсница на тия отъ горе, които сами не могатъ да се търпятъ и които издаватъ анонимни брошури за да хулятъ своите противници, — плѣсница за тия, които и насъ долу раздѣлятъ. Дали Ст. Петковъ или нѣкой другъ ще стане владика, това най-после не е наша работа. Пъкъ и да мислимъ, че е наша работа, Противдението, което ръководи отъ памти въка своята св. Църква, сигурно ще наложи онова, което е Нему угодно, въпрѣки нашитѣ дребнави борби.

Ала, скръбно е за църквата, за народа, когото ние водимъ. Тръбва да се сътимъ, че носимъ тежка отговорностъ. Единъ виденъ професоръ отъ нашия университетъ, който на-

блюдава отъ близо тия борби въ църковнитѣ срѣди, и по поводъ още на нѣкои раздѣления въ Шуменъ, ни пише:

„Защо е всичко това, защо? Ужасъ и безумие е обхванатъ като че ли мнозинството църковници. Сами копаятъ гробъ за православието. Кога и какъ ще се вразумимъ — не знаемъ. Настрѣхнали сж и малки, и голѣми, и съ алчностъ, себелюбие и злоба възбуждатъ народа и убиватъ въ душата му и малкото останала въ нея вяра. Необходима е дисциплина въ нашата църква. Преди години Паулсенъ се провикна въ Германия: „Една само думица спаси немското училище и Германия и ги издигна на завидна висота. Тази дума е дисциплина“. Дисциплина ще спаси и българската православна църква. Необходимо е, обаче, разумъ и вяра, мъдростъ и справедливостъ у голѣми и малки.“

Нали сж умни, прави и съвършено вѣрни тия думи? Да ги послушаме! Да проявимъ единодушие и едномислие! Отдавна е време.

Свещ. Д. Попвасилевъ.

Колоната за деца и юноши.

Леденитѣ планини.

Знаете ли, деца, колко сж само красиви и величествени? Гова сж цѣли грамади, крепости отъ ледени кристали. И имате ли представа колко сж само високи, дълги и широки? — Съ стотици метри. А това съвсемъ не е малко!

Леденитѣ планини иматъ слабо синкавъ цвѣтъ, дори по-тъмъ и жълто зеленъ. И огрѣе ли ги слънцето, тѣ остѣпигелно блѣщатъ, щото едва може око да ги гледа и се радва. Кога пъкъ плуватъ въ океанитѣ, тѣ сж още по красиви и величествени. Тукъ тѣ тържествуватъ. Тукъ тѣ представяватъ цѣли градове, назъбени наоколо отъ промиващитѣ и морски вълни, а отгоре стърчатъ, виски, като нѣкои кули. И при червената свѣтлина на залязващото слънце, тѣ излъждатъ още по тайнствени и мистериозни. Тѣ представляватъ мълчаливо горящи замъци, по които волно прехвъркватъ и грачатъ орляци и морски птици. Какво възшебство и красота! Колко великъ е наистина Творецътъ!

Но, въпреки своята красота и величие, плуващитѣ ледени планини всѣватъ голѣмъ страхъ и ужасъ тамъ, където минатъ. Гова сж опасни и нежелани морски чудовища, които се облъскватъ съ нѣкой параходъ. Катастрофата е неминуема. Така въ бѣше случая съ презоеанския параходъ Титаникъ, който на 14 април 1912 год. се сблъска съ една плуваща ледена планина и потъна. Тукъ загинаха 1500 души.

Най-опасното у тия чудовища е това, че тѣ изглеждатъ много по малки, отколкото сж въ действителностъ. Една много малка частъ отъ тѣхъ е само надъ водата, когато другата, по-големата е подъ нивото, и по тѣкъвъ начинъ се прикрива опасността, която представлява планината. Ето защо параходитѣ, когато видятъ отдалечъ нѣкоя ледена планина, бързатъ да я заобиколятъ, защото не знаятъ колко е голѣма.

Не малка сжщо опасностъ представляватъ още тия морски чудовища, когато плуватъ къмъ югъ, където слънцето по силно пече и където се стопяватъ изведнажъ и образуватъ грамадни морски вълни. Тия последнитѣ пъкъ сж сжщо извънредно много опасни за параходитѣ.

Изобщо плуващитѣ ледени планини сж една постоянна опасностъ въ океанитѣ. Тѣ не винаги могатъ да се забележатъ при ясно време, а неже ли при мъгла или пъкъ нощно време. Тукъ тѣ сж още по опасни и страшни.

Но може би се интересувате какъ се образуватъ леденитѣ планини? Добре, азъ ще ви кажа. Слушайте! Леденитѣ планини се образуватъ отъ вѣчния глечеръ-ледникъ, който е въ полярнитѣ страни. Тѣ се отдѣлятъ отъ онова грамадно ледено течение, което ние видѣхме, какаръ въ много по малкъ размеръ въ високитѣ Алпи. Понѣкога тѣ се образуватъ още отъ ледени парчета, които се отдѣлятъ при границата на вѣчния ледъ и се съединяватъ едно друго въ голѣми ледени блокове. Тия блокове плуватъ надолу изъ океанитѣ, където всѣватъ ужасъ и страхъ.

Но... не мислете, добри деца и младежи, че такива чудовища има само въ океанитѣ. Не! Такива има и тукъ на сушата. Вземете вмѣсто тѣхъ свободно разпространяващото се днесъ безвѣрие. Това съвсемъ не е по-малко опасно, а е голѣмо нещастие и смъртна опасностъ за насъ хората. Колко само кораби на човѣшки животъ то е провалило! Колко грѣхове и падения е предизвикало! И както слънцето разтопява и обезстрашава леденитѣ планини, така и слънцето на вѣрата, ако огрѣе въ нашитѣ сърдца, ще унищожи безвѣрието. И ако всички ние въбрахме въ Бога, то колко би станалъ свѣтъ красивъ! Но... безвѣрието е, което убива всѣкаква искрица отъ идеализъмъ и красота, което направи живота тежъкъ, гнусенъ и подълъ... и лишени сме ние отъ възможността да живѣемъ като истински човѣци съ културни нужди за смисленъ евангелски животъ.

И както капитанитѣ на параходитѣ, когато видятъ плуващи ледени планини, даватъ сигналъ, така и редакцията на „Народенъ будителъ“ дава сигналъ, буди отъ оная апатия на мракъ изаблуда, която царя днесъ отъ безвѣрието. Тукъ често, деца и юноши, ви се казва, какъ да управлявате кораба на своя животъ. Тукъ ви се говори за Ожи, въ Когото само трѣбва да вѣр-

ваме и вѣрвате, ако искате да бъдете спасени. Христосъ е само *Плътъ, Истина и Живота*. Той е, Който самъ победи бурята въ морето и който ни чака винаги съ отворени обятия. Той е Който зове: *„Елате всички обременени и отрудени, защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко“*. Вѣрата въ Бога е компасъ въ живота.

Ек. Д-ръ Панаиотова.

Вѣрниятъ слуга.

Единъ генералъ билъ тежко раненъ въ едно сражение. Лѣкаритѣ разбрали, че ранитѣ му сж смъртни, но не се осмѣлявали да му съобщатъ страшната вѣстъ. Решилъ се на това само ординарецътъ му, който дълги години му служилъ вѣрно и честно.

Господарю, — казалъ му той, — не падайте духомъ. Вие ми навате вече въ оставка.

— Не говори така! — гордо казалъ генералътъ.

Нима досега не съмъ ви служилъ вѣрно? — Продължилъ ординарецътъ.

— Да, вѣрно си ми служилъ, но защо ми говоришъ подобни работи?

— Защото, ако не ви предупредѣхъ, че трѣбва да се приготвите за смъртта, азъ бихъ извършилъ първата измѣна къмъ васъ. И за нея азъ не бихъ получилъ прошка ни отъ Бога, ни отъ васъ, ни отъ майка ви, а пъкъ съвестта ми вѣчно би ме измъчвала. Ако другитѣ се страхуватъ да ви сткриятъ истината, азъ трѣбва да сторя това. Вие стоите предъ града на вѣчността и не бива да губите нито минутка. Заповѣдайте да повикатъ свещеника.

Генералътъ останалъ трогнатъ отъ предаността на слугата си, който се грижелъ не само за тѣлото на господаря си, но и за душата му, сѣрдечно му стисналъ ръка и пратилъ за свещеника.

Споменъ.

(К. Тетмайеръ.)

Той умираше. Предъ очитѣ му притъмнѣ и той почувствува, че наближава смъртта. Тогава той мислено извъртна погледъ назадъ — къмъ изминатия житейски път — за да огледа още еднажъ своя животъ.

И предъ очитѣ му тихо минаваха въ дълга вѣрволица разни лица, всѣко отъ които възбуждаше известенъ споменъ — за нѣкаква мъка или за нѣщо радостно. Но тѣжнитѣ спомени бѣха много по-вече отъ радостнитѣ. Тогава умирация си каза, че нѣма какво да съжالياва, дето за последенъ пътъ вижда тия лица.

Изведнажъ изъ тѣлпата блеснаха две очи, пълни съ сълзи. Той ги позна и, като разпъди всички други образи, сѣрдечно погледа си въ тѣхъ.

Бѣха очитѣ на единъ старецъ-просякъ, комуто той презъ една мразовита зимна нощъ бѣше отстъпилъ дрехата си, като самъ се лиши отъ нея.

И скръбъ, дълбока скръбъ го обзе при мисълта, че вижда тия очи за последенъ пътъ и че нивга по-вече не ще ги види.

Преведе: Рад. Г. Лѣвановъ.

ХРОНИКА.

Камарата продължава да се занимава съ бюджета на държавата. — Н. Ц. В. Борисъ III придруженъ отъ Н. Ц. В. княгиня Евдокия замина за Германия, дето ще си лѣкува уши-тъ. По този случай нѣкои чужди вестници пишатъ за предстоящъ годежъ, обаче тази новина официално се опровергава. — Отъ върховния касационенъ съдъ е изчезнало едно дѣло, въ което се съдържали документи за 10 милиона лева, които единъ депутатъ дължелъ на разни банки. — *Обединението на либералитѣ* и тоя пътъ се осуети поради несъгласието на крилото Храновъ. Въ мина Твърдица е станала експлозия; загинали сж двама души и 15 души били сѣриозно ранени. — На разни мѣста сж станали наводнения. — Въ Пловдивъ, Чирпанъ и Борисовградъ отново били почувствувани силни трусове.

Г-нъ Професоръ Дюлгеровъ продължава по покана да държи религиозно-философски сказки изъ страната. Ето какво ни пише, напр., единъ нашъ абонатъ отъ гр. Бѣлоградчикъ, високо образованъ човѣкъ, където г-нъ Дюлгеровъ билъ поканенъ отъ тамкашното читалище да говори: *„Стана чудол! Малкиятъ градецъ никога не е преживявалъ такива дни. Небивалъ интересъ и небивало посещение на сказки!“* Дюлгеровъ говори съ голѣмо възхновение. Разбуди съвеститѣ отъ тѣхната дрѣмка затрогна сѣрдцата. Очитъ на цѣлото събрание свѣтъкаха отъ сълзи въ известни моменти. Съ прочувствени думи той правеше мощенъ апелъ, като канѣше всички да потърсятъ добриятъ човѣкъ у себе си и ближния, да общатъ Бога, да се отърсятъ отъ пороцитѣ си и чрезъ любовта да създаде въпък отъ себе си ценна личностъ, за да се изгради обществаното добруване“.

Братствата при църквитѣ въ града поканиха г-на Дюлгеровъ да дойде и въ Шуменъ, за да говори 3 сказки идущата сѣбота и недѣля, на 30 и 31 того. Дали г. Д. ще дойде тогава или по късно, ще се съобща допълнително. Обещалъ е да дойде въ града къмъ 24 и 25 априлъ, за да държи 3 сказки и професорътъ отъ Богословския факултетъ Архимандритъ Д-ръ Евими. О. Евими дожда въ Шуменъ презъ зимата на 1923 г. и е познатъ на шуменци. И за неговото дохождане, както и за темитѣ на сказкитѣ му, ще се съобща допълнително. Трѣбва да се радваме, че презъ вел. постъ Шуменъ ще се пораздвижи религиозно съ дохождането на двамата професори — отлични проповѣдници.

Всичкитѣ частни абонати на телефонни постове, трѣбва да внесатъ абонамента за телефона си до 31 того. На неплатилитѣ телефонитѣ се пре-

късватъ отъ 1 априлъ, като имъ се дава право да получаватъ отново съобщение, ако заплатятъ абонамента най-късно до 15 априлъ заедно съ една добавъчна такса отъ 10% върху абонамента.

Шуменъ, Началникъ на станцията Ал-въ

Габровския клонъ „Св. Иоанъ Златоустъ“ отъ съюза на православнитѣ християнски дружества въ България е изпратилъ писмо № 115 отъ 18 того до всички учен. правосл. др-ва въ България, съ което съобщава, че IV редовенъ съборъ на друж-вата ще стане на 7, 8 и 9 май т. г. въ Габрово. Въ връзка съ това моли до 25 априлъ всѣко дружество да съобщи колко делегати и гости ще изпрати на събора, съ име презиме, класъ и училище, подъ чие ръководство ще дойдатъ делегатитѣ и гоститѣ, има ли такива, които ще гостуватъ у роднини, името на гостинитѣ и гостоприемцитѣ, всѣки, който отиде въ Габрово, трѣбва съ държането си по улицитѣ, домоветѣ, събранията и пр. да не компрометира свѣтата идея на Господа Исуса. Всичко да се съобщава на адресъ: *Свещ. Тодоръ Трайковъ-Габрово*.

Въ недѣля, утре, 3 часа следъ обѣдъ, ще има въ Църковния салонъ Шуменъ-сказки отъ *Свещ. Ст. Поповъ*.

Родителско — учителското дружество при I-ва „Нанчова“ прогимназия благодарна следнитѣ шуменски граждани — дарители на безплатната учителска трапезария при тази прогимназия, а именно:

Г-жа Мара Д. Антонова 100 лв. за здраве; г-жа Ангелина Стоянова — 150 лв. по случаенъ рождения денъ на детето; г-жа Д. Карастоянова — 1 ягнъ; 4 кгр. оризъ, 6 хлѣба — по случаенъ годишнина отъ смъртъ на съпруга ѝ. Г-нъ Димитър Михайловъ — 100 лв. волни пожертвувания. Ученикътъ Георгиевъ Борисъ — 100 лв. по случаенъ оздравяването си — сѣбнитѣ отъ сурваки пари. Отъ Шуменската Окръжна Постоянна Комисия — 8000 лв. по мощъ опустнати съ прот. № 60 за издръжка трапезарията.

Отъ дружеството.

КНИЖНИНА.

Детско здраве, месечно илюстрирано списание за опеканаането, отглеждането и възпитанието на децата. Годишнина Бр. 2.

Списанието е предназначено за българската майка, затова като не искатъ да иматъ здравилъ деца, нека се запишатъ *Детско Здраве*.

Годишенъ абонаментъ предплатенъ — 80 лв. За странство — 150 лв.

Адресъ: ул. Регентска № 44 — София.

Обявление.

Подписанитѣ ликвидатори на фак. д-ство „Лада“ гр. Шуменъ Ив. Деневъ и Хр. Каролевъ обявяваме че на 30 Мартъ т. г. отъ 9 до 17 часа ще продаваме въ адвокатско ла-то писалище на Малушъ Енчевъ въ гр. Шуменъ на публична проданъ принадлежащитѣ на дружеството вещи: 1) една желѣзна каса съ дървена поставка съ първоначална цѣна 5,000 лв. 2) една пишуща машина „Минонъ“ съ първоначална цѣна 2000 лв. 3) едно платно за кино съ първоначална цѣна 500 лв. Желаящитѣ да се явятъ и наддаватъ.

гр. Шуменъ,

22. III 1929 год.

Ликвидатори:

Хр. Каролевъ. и Ив. Делевъ.